HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

יוצא דופן. על ידי סם נפתחו מעיה והוציאו את העובר למוץ ומרפשת: **כל הנשים.** לענין נדה: **מטמאות.** מכי תחת סם לפיו המיצון מע"ג דהעמידוהו כותבי רחמה: **כנשרה.** משמע בתוך כשרה: **לחוץ.** בגמרא (מנ.) יליף לה: **שנודעו אחריו.** ועקר שכבת זרע מגופו: **גמ' אלא לעין שהוריעה.** כגון ניימוק הולד כדאמר בהמפלת (לעיל כו.) שליא בבית הבית טמא כו' רבי שמעון אומר הולד ניימוק ואמר בגמרא (לעיל מ:) מודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה ויליף טעמא מהכא אבל רבנן לא צריך להו קרא להכי הא לידתו כיון דאמרי בבית טמא לית להו ניימוק ופשיטא דאמו טמאה לידה: **אלא.** ואם נקבה תלד דמאי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים: **לחייב על כל בן ובן.** אם טבלה לאחר י"ד לנקבה ומשמשה ומתעברה וילדה לאחר שמונים מביאה שני קרבנות: **פורש יולדת.** משמע פורש לחת ליולדת ולדום הרבה: **שלפני מלאת.** ילדה עכשיו וילדה לאחר שמונים קמ"ו הוי לפני מלאת וכתבת הוי לאחר מלאת: **ואת.** משמע כמו שמפורש בענין קרבן אחד גולל אחד: **רבי מיני.** לתין מביאה על שלפני מלאת ולאחר מלאת קרבן אחד: **בתרי עיבורי.** שילדה ומזרה ומתעברה בתוך ימי טוהר וילדה לאחר שמונים: **בגון יהודה וחזקיה.** לתמרינן בהמפלת (לעיל מ.) שנשתכח אחרון אחד מהשנים ג' מלכים: **מודה ר"ש.** ניזקת דופן: **שאינו קדום.** קדומת הגוף שלא כשאר קדמים שקדם מומן להקדמן ללא שלא כעניים וכאנשים למיכם ויוצאין לחולין ליגזוז ולעיבד: **לידה לידה.** כתיב בקדמים (ויקרא כג) שור או כשב או עז כי יולד וכתיב בבכור (דברים טו) אשר יולד: **מאחד.** לענין טומאה וטהרה לכתיב וילדה זכר: **אחו אחחו.** בבכורות (שמות כג) שבעת ימים יהיה עם אמו וביקדשים כתיב (ויקרא כג) והיה שבעת ימים תחת אמו: **שכן אם בשאר קדשים פיגול נותר וטמא.** אם בתרוייהו כתיב אמו ותרוייהו בשאר קדשים ופיגול ונותר וטמא נוהג בהם לאפוקי מאשר לילתיה ככל הני: **פשוט.** אשר משמעי בין בפשוט בין בבכור וכן קדשים הוו פשוטים. ובין באשר ובין בקדשים לא משמעו בזכרים לאודויי טפי מנקבות לאפוקי בכור לגבי בזכרים. ותרוייהו בין באשר בין בקדשים לא הוו קדושין מלגיהן אבל בכור קדושתו מלגיו. ובין קדשים ובין באשר לא הוו מתנות כהונה כגון שלמים לבעלים הן לאפוקי בכור דהוי מתנות כהונה: **דשמייע ליה לרבי יוחנן.** לאחר דמודה ר"ש בזיקת דופן דקדשים: **ואת פורש העולה היא העולה.** ומהאי קרא נפקא לן בזבחים (כז:) פשולין שאם עלו לא ירדו לכתיב [ויקרא ו] על מוקדה משמעלה תוקד וכתב רחמנא זאת דמשמע מיעוטא כלומר זאת אם עלתה לא תרד אבל תרד אע"פ שעלתה תרד וכתיב היא דמשמע מיעוטא וכתיב העולה דמשמע העולה עולה כשרה ולא פסולה. והני תלתא מיעוטי ממעטי הני תלתא פסולי שנאמרו

יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה ויושבת ימי טהרה ואין חייבין עליו קרבן ר"ש אומר הרי זה כילוד כל הנשים מטמאות בבית החיצון שנאמר דם יהיה זובה בבשרה אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שתצא טומאתן לחוץ היה אוכל בתרומה והרגיש שנזדעזעו אבריו אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין בכל שהוא אפילו כעין החרדל ובפחות מכן: **גמ'** א"ר מני בר פטיש מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא אשה כי תזריע וילדה זכר עד שתלד במקום שהיא מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה אמו טמאה לידה ור"ש מאי טעמיה אמר ר"ל אמר קרא תלד לרבות יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות טומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס קמ"ל ורבי שמעון נפקא ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי לבן לבן מכל מקום לבת מ"מ ורבנן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב על כל בת ובת ורבי שמעון נפקא ליה מדתני תנא קמיה דרב ששת זאת תורת היולדת למלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה ועל זיבה באחת אלא יולדת דאכלה דם ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי לה אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת באחת ת"ל זאת ורבנן אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת סד"א ה"מ בתרי עיבורי (דחד הוי נפל) אבל בחד עבורא כגון יהודה וחזקיה בני ר' חייא אימר בחד קרבן סגי לה קמ"ל א"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם אף כאן פטר רחם ולגמר לידה לידה מארם מה התם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן מסתברא מבכור הוה ליה למילף שכן אמו מאמו אדרבה מארם הוה ליה למילף שכן פשוט מפשוט אלא מבכור הוה ליה למילף שכן אם בהמת קדשים פגול נותר וטמא אדרבה מארם הוה ליה למילף שכן פשוט זכר קדוש במתנה הנך נפישין אמר רב חייא בריה דרב הונא משמיה דרבא תניא דמסייע ליה לר' יוחנן ר' יהודה אומר זאת תורת העולה היא העולה הרי אלו ג' מיעוטין

פרט

יוצא דופן. ממקום שמוזרעת. ואם תאמר למה לי קרא נילף לידה לידה מבכור כדילפינן לענין קדשים בסמוך וי"ל דאי לאו קרא הוה אמינא דוקא בכור דכתיב ביה פטר רחם אבל יוצא דופן כדדרים ר"ש: **כעין שהוזריעה.** פרש"י ולרבנן לא צריך קרא להא סברי בהמפלת (לעיל כו.) דרובן מיום נימוקים ומיהו מיבעי ליה לכדאמר בהמפלת מיום ידה בעמיו אמה ומעכב את הולד דטמאה לרבנן וי"ל דתרתי ש"מ:

מודה ר"ש בקדשים שאינו קדוש. בפ' בתרא דבכורות (דף מז:) גבי ר"ש ברבי יהודה לחיים ליה יולא דופן קדום לאחר שכבר לה כר"ש דאמר יולא דופן ולד מעליא הוא ותימה להא ר"ש מודה דבקדשים שאינו קדום כלומר דאמר רבי יוחנן הכא ודלמוכח נמי דבעייתא דאמיתי בסמוך וי"ל דסבר כר"ש ועדיפא מדר"ש דאפילו בקדשים קאמר דקדום: **גמר** לידה לידה מבכור. בפ' ולד מטמא (דף יג.) בעי לה גבי ולד הממושכת לא ינק מן[ה] הממושכת יליף אחו אחו מבכור והכל בכלל אחד כדמוכח בפרק יולד פרט ליוצא דופן ובפ' אלו מגלחין (ב"ק דף עז:) אחו כל מקום שנאמר אם אינו אלא להוציא את הכלאים וקאמר למעוטי מאי אי למעוטי קדשים בהדיא כתיב הכא אי כשב פרט לכלאים אם למעבר אחו אחו אחו אחו מקדשים ואי לבכור העברה העברה יליף ממעבר והכא אחו אחו למעוטי למילף בכור ממעבר ומעבר גופיה ילפינן מקדשים הוה ליה למימר דילף בכור לידה לידה או אחו אחו מקדשים וי"ל דלא ילפינן לידה לידה או אחו אחו כגון הכא לאחו אחו דיליה מבכור אבל לידה לידה או אחו אחו כגון הכא דמייתר שאני הכא דכתיבי טובא בן ובת הלכך זכר ונקבה מייתר: **ואת** וגו' היא העולה. הרי אלו ג' מיעוטין דמייתר שאני הכא דכתיבי טובא בן ובת הלכך זכר ונקבה מייתר: **ואת** וגו' היא העולה. הרי אלו ג' מיעוטין לתיירי בעניין אחו אחו ומשמעתין אחו אחו לתיירי בעניין אחו אחו ומשמעתין אחו אחו לתיירי בלידה או אחו אחו כגון הכא לתיירי בלידה או